

spoedig tot de conclusie komen, dat de G.B.-ers, na hun „tegenstemmen" straks per 1 Mei 1951 „rustig" zullen beginnen met deze kerkorde uit te voeren, na te leven, en aan de gemeenten op te dringen.

Het is toch wel eens nuttig, te vernemen, dat er ook menschen zijn, die zich niet laten suggereeren, maar uit eigen oogen zien. K. S.

De Gereformeerde Bond

In het orgaan „Der Waarheid Getuigenis geven" lezen we over den Gereformeerden Bond in de Hervormde kerk:

Ik kan me indenken, dat, als men in zijn ambtsbediening altijd ondeugdelijke reglementen handhaafde, het rechtsgewoone zodanig is afgestompt, dat men zich moeilijk zal kunnen indenken, waarom dit blad zich over handhaven van 's Heeren rechten in de kerk zo druk kan maken, en waarom men deze verwerpelijke kerkorde eveneens niet aan de gemeenten zou kunnen opleggen. Toch is daar wel verschil. De regl. van 1816 waren onwettig door Staatsgeweld der Kerk opgelegd. De kerk had die wetten ZELF NOOIT begeerd. DEZE kerkorde is daargesteld door de kerk ZELF. En de Vrijz. De Reddingus, die, na aanneming der kerkorde, zeide: „DEZE kerk is nu de VERKEERDE kerk", heeft daarmede een richtlijn gegeven voor de G.B. Ook voor de G.B. is de Herv. Kerk thans de verkeerde kerk. De voorstemmers brengen hen dat al aan 't verstand.

In „Vrij Nederland" gaf de Herv. Ds J. de Jong te Amsterdam een hevige slag tegen de G.B. als volgt: „Het grote blok tegenstemmers is gevormd door de uiterste rechtervleugel van de Herv. Kerk, de z.g. Ger. Bond. Deze schakeling was met 14 leden in de dubbele Synode vertegenwoordigd, 12 van de 14 stemden tegen. En het zal de ervaring wel zijn van allen, die de jaren door insider waren in het synodale werk, dat deze groep zich blijvend een secte heeft betoond, die hermetisch gesloten was en bleef".

Nu voegt Ds Vroegindewij uit Veenendaal Ds de J. in het Geref. Weekblad toe: „Deze vrijzinnige predikant blijkt weinig kerkelijk begrip te hebben.....". Dat is NIET zo. Ds de Jong deed niets anders, dan aan de hand van de vastgestelde kerkorde de conclusies trekken t.a.v. de Geref. Bond. De G.B. bedenke wel, dat het ap. hetwelk gespeeld werd onder de reglementen, n.l. met WOORD, Schrift en Belijdenis propageren, en met de DAAD de regl. uitvoeren VOOR GOED ten einde is. De kerkorde MOET met WOORD en DAAD beleiden worden. Art. 10 zegt duidelijk: „Wie het belijden der kerk weersprekt, wordt geweerd".

Nu schrijft Ds V.: „Wij wensen de Belijdenis" enz. Ds V. U hebt niets meer te „wensen", dat was onder het oude reglement mogelijk. Nu niet meer.

Men zal zeggen: Maar..... in art. 10 lees ik toch over de „belijdenis der Vaderen". Zeker, maar van die belijdenis is NIETS concreet verplichtend gesteld.

Men moet slechts „in gemeenschap met de Vaderen" concreet belijden „Christus als Heer der wereld en Koning der Kerk.....".

Men behoeft, volgens art. 10, Christus niet te erkennen als de Zoon Gods. Als Ds V. dan schrijft: „De belijdenis zal nu op tafel kunnen komen", dan is dat VOLSLAGEN onjuist. Het gaat in art. 10 NIET over de belijdenis, maar over „het belijden der Kerk". Dat is heel wat anders. Wat men onder „de Kerk" verstaat zegt ons Ds de Jong: „De Kerk, dat is..... de meerderheid, die 76; die 14 is DE SECTE. Zuiver de socialistische idee. De Kerk dult geen minderheden. Daar mag tegen de meerderheid niets worden ingebracht. Art. 10 zegt niet: „wie de belijdenis weersprekt", doch er staat: „Wie het belijden der Kerk weersprekt wordt geweerd", enz. De belijdenis heeft AFGEDAAN. Principieel is de kerkorde zoets als WATER, n.l. kleurloos, reukloos, smaakloos. Een algemene term is voorgeschreven, waarop iedereen, van rooms tot methodist „ja" zeggen, n.l. Christus Heer der wereld — Hoofd der Kerk. Voorts zal straks de MEERDERHEID der Synode, die „de kerk" wordt genoemd, aan „het belijden der kerk" geur en fleur geven. WAT die „meerderheid" straks wil belijden, dat staat VRIJ. Daar trekt de kerkorde zich niets van aan. Er staat in art. 10: De Kerk belijdt in haar herderlijke brieven, kanselboodschappen, enz. (DAT VORMT NU „de belijdenis"). De „meerderheid" van de Synode behoeft zich daarnaar echter niet te houden, want..... ALLES kan worden gewijzigd, krachtens art. 27, waar staat: „Voorstellen tot wijziging kunnen worden gedaan, enz.". Wat er heden in staat, kan er morgen worden uitgelicht. Ik voorziet, dat de „meerderheid" onmiddellijk uit de Kerkorde zal schrappen, waar de confessionelen NU zo blij mee zijn. Het wordt NU zo: De Kerk belijdt, wat de meerderheid belijdt. Mocht die meerderheid van inzicht veranderen, welnu, dan wijzigt men..... wat men vroeger beleed. Zo kan de Herv. Kerk van de ene hoek naar de andere toelen door alsmat te wijzigen. Om zoó Kerke te kunnen spelen, heeft men een bepaald „soort" mensen nodig. Dat leert ons ook Ds de Jong, n.l. „Men mag niet hermetisch gesloten zijn". Men moet openstaan voor ALLES en ALLEN. En men mag vooral niet vasthouden aan een bepaalde belijdenis. Men MOET belijden, wat de meerderheid der Synode belijdt. Zo MOET men van af 1 Mei 1951 „Hervormd" zijn. Dat is men ook VERPLICHT. De G.B.-ers vormen vanaf 1 Mei a.s. volgens deze kerkwet „een secte". Dat heeft Ds de Jong zeer juist gezien. Onder deze kerkorde heeft de G.B. geen belijdeniswensen meer te koesteren. „Tien jaar geen leertucht", voorgesteld door Ds Kievit betekent slechts een uitstel van executie". De Herv. Kerk is HEDEN een getrouwe afbeelding geworden van de Roomse kerk. De Synode maakt uit, wat waarheid is, niemand mag dat weerspreken. De Synode stelt in haar kanselboodschappen vast ALLE DOGMA'S, en vermag die steeds naar eigen goeddunken te wijzigen. Aan dat ALLES is iedere Hervormde met WOORD en daad CADAVERGEHOORZAAMHEID verschuldigd. Wat de Synode, los van elke belijdenis

belijft vast te stellen, zijn ONFEILBAAR vaststaande feiten.

Deze kerk bleek rijk voor die CADAVERGEHOORZAAMHEID met 76-14-verhouding. De kerk is teruggelaten in het diensthuis, waaruit God zijn volk ten tijde der Reformatie uitleide. Een kerkwet gaat over haar functioneren, waarvoor ze zich NOOIT zal kunnen uitwerken. Het is daarom een schande voor de G.B., dat er nog 2 G.B.-ers hebben voorgesteld. Blijft de G.B. in dat Genootschap? Gaat de G.B. mee terug in Rome's diensthuis van cadavergehoorzaamheid en beginselverzaking? U moet dat zelf maar weten..... Maar wie zich moedwillig en vrijwillig in het geestelijke Sodom, dat thans Herv. Kerk heet, begeeft, sluit zichzelf ook BUITEN.

Ieder christen zal THANS zeggen: „Dit is de VALSE KERK, die aan zich en haar ordinantiën meer gezag toekent dan aan de Woorden Gods. Het moet Ds Vr. en de ganze G.B. toch bekend zijn, dat vanaf 1 Mei 1951 de gehele Herv. Jeugd praktisch aan iedere Herv. Kerkeraad zal zijn onttrokken en gesteld zal zijn onder de Herv. Jeugdraad en de bedieningen. Zo wordt er een opgroeiend geslacht gekweekt, dat „rijp" zal zijn voor cadavergehoorzaamheid". De praktijk heeft geleerd, dat, als men de jeugd maar goed laat dansen, voetballen, en met film en televisie vergiftigd, dan hebben ze geen..... belijdeniswensen meer. Dat voltrekt zich per 1 Mei in de Kerk praktisch in alle gemeenten en in alle Herv. gezinnen. Wanneer Ds Vr. c.s. lust hebben, dat in Veenendaal en overal elders in den lande openlijk of bedektelijk door te voeren, en dan 's Zondags toch nog bevindelijk te preken..... dat is hun zaak.

Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen. Wij zullen onze 7 kinderen niet uitleveren aan deze verdervers.

Vanaf 1 Mei 1951 zal iedereen, die in de Herv. Kerk tot de Evangeliebediening wordt toegelaten, krachtens ord. 7, art. 16, door middel van 't colloquium naarstig worden getest en onderzocht, hoe hij staat t.o.v. „Kerk en Wereld". Ieder, die belijdeniswensen koestert, wordt..... niet meer toegelaten. De G.B. vormt vanaf 1 Mei een uitstervend ras. Er gaan door overlijden en emeritaat predikanten met belijdeniswensen heen, en tengevolge van het colloquium komt er niet één meer bij.

Thans kan de G.B. nog glansrijk de overwinning behalen, en met medeneming van al hun kerkelijke goederen, een geweldig Calvinistisch bloe vormen. Ook de postie der confessionelen zou dan in de Kerk onhoudbaar worden. De Reformatie zou dan in Nederland als een wervelwind doorbreken. En wanneer dan de Geref. gezindheid in Nederland eens deed, wat Ds de Jong adviseerde, n.l. niet hermetisch voor elkander gesloten blijven, maar meer beseffen, dat in die Geref. kringen, waar men elkander nu links laat liggen, toch talrijken zijn, die later in dezelfde oorden zullen vertoeven, om gezamenlijk God te dienen.

Wanneer dat besef door zou breken DAN ZIJN WE ER.

1 Mei 1951 is voor land en volk een fatale datum. Dan gaat een miljoenenkerk (origineel kerk der reformatie) terug naar het oude DIENSTHUIS. Laat de G.B. deze datum zonder meer passeren, dan kan niet de „lasterende reus", maar de toorn Gods u wel eens doen sliden. Op 7 December 1950 is de Herv. Kerk volledig GEDEFORMEERD.

Voor de GEREFORMEERDE BOND blijft er nu maar EEN tegenzet mogelijk, n.l. de REFORMATIE.

Tot zoover het blad. Reformatie, vrijmaking, dat blijft het eenige parool. K. S.

Maria, de moeder van onzen Heere Jezus Christus (IX)

VII. OP DE BRUILOFT TE KANA.

Het Evangelie van Johannes draagt in vele opzichten ten aanzien van de andere Evangelien het karakter van aanvulling. Heel wat feiten, die de synoptische Evangelien van Mattheus, Marcus en Lucas ons geven, worden door Johannes voorbijgegaan, terwijl andere feiten door hem alleen worden gegeven.

Dat is b.v. het geval met hetgeen gebeurd is op de bruiloft te Kana, waar de Heiland Zijn eerste wonder heeft verricht.

De Heere Jezus is Zijn openbare ambtswerk begonnen. Bij Zijn doop door Johannes is de Geest, die Hem tot Zijn ambtszaak bekwamen zou, op Hem nederge-daald. Hij heeft in de woestijn de verzoeking van Satan doorstaan.

Hij begeeft Zich met de eerste discipelen, die Hij Zich heeft verworven: Johannes, Petrus, Andreas, Filippus en Nathanaël naar Galilea.

Daar treffen wij Hem aan te Kana, een plaats, waarschijnlijk niet ver van Nazareth gelegen. Zijn moeder, Maria, bevindt zich op een bruiloftsfeest. Jezus wordt met zijn discipelen eveneens uitgenodigd.

Op dit bruiloftsfeest komt het tusschen Jezus en zijn moeder tot een eigenaardig conflict. Het blijkt, dat er op de bruiloft niet voldoende wijn is. „Het kan wel niet betwijfeld worden, dat dit gebrek in verband stond met de komst van zes of zeven onverwachte gasten. Jezus en zijn discipelen".

Maria komt tot Jezus met de mededeeling: „Zij hebben geen wijn". vs 3.

Wat heeft Maria met deze mededeeling bedoeld? „Bengel, Paulus, waren van oordeel, dat Maria door dit woord Jezus tot heengaan wilde bewegen, om alzo aan het overige gezelschap het teken tot vertrek te geven. Het antwoord van Jezus zou betekenen: „Wat hebt gij mij te bevelen? Het uur van vertrek is

voor mij nog niet gekomen". Een dergelijke verklaring behoeft geen wederlegging. De uitdrukking „mijne ure" in ons Evangelie wordt steeds in een ernstigen en plechtigen zin gebezigd".

Calvin meent, dat Maria „Jezus wilde aansporen iets tot godsdienstige opwekking van de gasten te doen, uit vrees, dat het gezelschap zich anders zou vervelen en ook om de schaamte van den bruidegom niet in het oog te doen vallen".

Ook deze gedachte komt niet in aanmerking. „Het is ongetwijfeld een stilzwijgende bede om hulp. Maar hoe komt het Maria in de gedachte in een dergelijk geval een beroep te doen op Jezus' hulp?"

Men heeft wel eens gedacht, dat Jezus in den familiekring reeds wonderen heeft gedaan. Maar dat is in strijd met vs 11, waarin uitdrukkelijk staat, dat dit het eerste wonder is geweest.

Aan twee dingen moeten we denken. In de eerste plaats aan hetgeen aan deze komst op de bruiloft vooraf is gegaan. „Kan men zich een oogenblik voorstellen, dat de discipelen niet alles verteld hadden, wat in Judea was gebeurd: de plechtige verklaring van Johannes den Dooper, het wonderbaar tooneel bij den doop, door Johannes bekend gemaakt, de proeve van bovennatuurlijk weten, welke Jezus had gegeven bij de ontmoeting van Nathanaël, eindelijk die prachtige belofte van groter, heerlijker dingen, van een geopenden hemel, van opklimmende en nederdalende engelen, die hunne oogen van nu aan zouden zien? Moest de wonderzucht, het begeeren van teekenen, dat Paulus 1 Cor. 1: 22 als den kenmerkenden trek der Joodsche vroomheid aanduidt, niet tot den hoogsten graad bij de omstanders zijn opgewekt? Het felt alleen, dat Jezus verscheen omringd van discipelen moest voldoende zijn om te doen begrijpen, dat thans een nieuw tijdperk begon, dat de tijd van vergetelheid en afzondering voorheen een eind had genomen en die der Messiaansche openbaringen ging aanvangen. Voegen wij hier tenslotte nog, wat Maria aangaat, aan toe dat de zoolang onderdrukte herinnering aan de wonderbare gebeurtenissen, die de geboorte van dezen Zoon vergezeld hadden, met kracht in haar moederlijk hart moest ontwaken.

Het zoolang en met zooveel ongeduld verwachte uur heeft eindelijk geslagen! Komt het haar, Maria, niet toe, daarvan het beslissend teken te geven? Zij is gewoon aan de gehoorzaamheid van haar Zoon; zij twijfelt er niet aan, of hij zal handelen op haar aansporing. Zoo men het woord van Maria zoo algemeen opvat, dan begrijpt men, dat hetgeen zij wil niet slechts een hulpbetoon is aan den verlegen bruidegom, doch 'n schitterende daad bij deze gelegenheid ter inwijding van het Messiaansche koninkrijk. Zij ziet, nu de wijn ontbreekt, hoe de hemel zich opent, de engel nederdaalt en een wonderbare openbaring plaats grijpt als aanvang van een reeks wonderen. Elke andere moeilijkheid zou haar tot voorwendsel gediend hebben om hetzelfde doel te bereiken: „Gij zijt de Messias; het is tijd, te toonen wie Gij zijt!" Wat Jezus aangaat, zien wij hier de herhaling van den derden vorm der verzoeking in de woestijn (Luc. 4: 9). Hij wordt uitgenoodigd, van zijn wondermacht een gebruik te maken, dat de door Gods voorzienig bestel nauwkeurig gestelde grenzen overschrijdt. Dit kan hij evenmin doen op de bede van zijn moeder, als op de aansporing van Satan of op het verzoek der Farizeërs (Matth. 12: 8)".

Maria denkt, na hetgeen er gebeurd is: de heilstijd is gekomen. Nu moet haar Zoon zich als Messias openbaren. „Er lag voor Jezus in deze vraag, in deze onuitgesproken vraag, die niettemin bijna een eisch was, een groote verzoeking om voor heel Israël zich hier (ontijdig!) bekend te maken als de Messias". Tevens moeten we nog aan iets anders denken. De wijn is in de Bijbeltaal het symbool van de Heilstijd van Israël onder den verwachten Messias. In den Jacobszegen van Gen. 49: 10-12 heet 't van Juda: De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt; en Dien zullen de volkeren gehoorzaam zijn. Hij bindt zijnen jongen ezel aan den wijnstok, en het veulen zijner ezelin aan den edelsten wijnstok. Hij wascht zijn kleed in den wijn en zijnen mantel in wijndruivenbloed. Hij is roodachtig van oogen door den wijn, en wit van tanden door de melk.

„Wanneer Mozes met het volk Israël aan den zoom der woestijn gelegerd, in 't oasen-complex van Kades naar tiding uitziet over het nieuwe land, waarin een vernieuwd volk een nieuw leven zal beginnen, dan dragen de mannen, die het land zijn gaan bezien, als symbool van het heel andere en veel vreugdevoller leven in het Beloofde Land, een groote wijntros (Num. 13: 23). De Tempel te Jeruzalem droeg als symbool van het ware Israël een zeer grooten vergulden wijntros boven aan den voorgevel, die door vrome giften van rijke menschen af en toe met nieuwe ranken en trossen werd uitgebreid (Joh. 15: 5)".

Maria heeft door haar woord: zij hebben geen wijn, Christus verzocht op te treden als den Messias en op dit bruiloftsfeest, den Messiaanschen heilstijd in te luiden. Vandaar dat 't antwoord, dat Hij aan Maria geeft zoo buitengewoon scherp is. Vrouw, wat heb ik met u te doen; Mijne ure is nog niet gekomen. K. MEIMA.

²⁾ Godet, a.w. I, p. 210.

³⁾ Godet, a.w. I, p. 210.

⁴⁾ Godet, a.w. I, p. 210.

⁵⁾ Godet, a.w. I, p. 212.

⁶⁾ D. J. Baarslag, Oud-Israël, XVIII, p. 112.

⁷⁾ Baarslag, a.w. XVIII, p. 113.